

Pe loc, repaus!

General de brigadă dr. Maricel POPA
maricelpopa@presamil.ro

• Omule, nu trebuie, nu ai voie să renunți! În demersurile tale, mai bine să fii un Don Quijote decât un nimeni. • Prima și cea mai importantă condiție, atunci când dorești să te apuci de lucruri mari, rămâne, totuși, aceea de a începe. • Într-o arenă oarecare, a aplauda și a fluiera sunt două lucruri diametral opuse ca atitudine. Dar ele se pot manifesta și concomitent. • Oamenii greșesc atunci când își stabilesc fericirea undeva departe, la orizont. De obicei, ajung la cei care o prevăd mult mai aproape, chiar lângă ei. • Sacrul nu este altceva decât modul prin care impune și se impune esențializarea prin simplitate. • Dacă n-ar fi fost Adam, oamenii n-ar fi cunoscut niciodată ce înseamnă să trăiești în Rai. Dacă n-ar fi fost Eva, ei ar fi trăit și astăzi acolo. • În ciuda aparențelor sau a nuanțelor deja consacrate, însăși schimbarea este supusă unui proces de schimbare. • Nu există dictator care să nu fie terorizat de ideea că nu poate, totuși, să aibă control asupra gândirii și creativității celor din jur. • Se poate ca unor oameni să le lipsească o premisă, așa cum unora le lipsește o doagă. • În scrierile contelui de Oxenstiern am întâlnit o consenare despre un renumit căpitan din antichitate, care a avut vanitatea să-și termine mereu relatările faptelor sale cu aceste cuvinte: *Nici de data aceasta, norocul nu a avut nicio contribuție*. Istoria povestește că, de atunci, n-a mai raportat nicio victorie în război. • De multe ori, vorbind despre oameni, ne oprim mai mult la modul în care ei participă la o anumită modă a momentului și mai puțin la rezultatele muncii lor. • Începuturile pot fi umile sau obscure, dar marile viziuni sau speranțele ambițioase le pot innobilă și le dau aripi. • Un șef scos din pepeni este, deja, o catastrofă; unul calm este de două ori mai periculos. • În esența sa, orice stare conflictuală, inclusiv războiul, este, de fapt, un conflict între culturi. • Avea o privire inteligentă. Dar n-a știut ce să facă cu ea. • Legea, ca instrument eficient în mâna statului, poate stopa răul. Dar nu poate face oamenii mai buni. • N-am crezut că va veni vremea când inamicii mei să mă dezamăgească atât de profund. Nu mai au coloană vertebrală de dușmani! • O diplomă oarecare poate avea valoare din trei puncte de vedere diferite: calitatea hârtiei pe care este imprimată; șansele oferite unui CV de ceea ce se află înscris pe ea; șansele oferite posesorului său de cunoștințele acumulate în efortul de a obține diploma respectivă. • În mod paradoxal, fericirea cochetează cu cei care nu prea au idei. Poate și pentru faptul că fericirea este o stare fără dileme.

IOAN GROSARU REDIVIVUS...

De ceva vreme mă întreb, tot mai des, dacă nu cumva semenii care ne fac rău, ne lovesc, ne umilesc, ne defăimează, ne pun la stâlpul infamiei, ne înnegurează cu lipsa lor de perspectivă și ne atacă fiind bolnavi de cancerul invidiei fără rost, procedează așa tocmai pentru că ... au uitat să iubească. Sau deoarece niciodată nu au avut parte de o dragoste adevărată. Una care să îi întoarcă la naturalețea comunicării lipsite de suspiciuni, bazată pe încredere, bun-simț, tact și eleganța propriei conduite. Sunt gânduri provocate și de versurile incredibile ale poetului plecat de lângă noi,

dar viu prin fiecare poezie scrisă din dragoste de viață.

Iată însă că acest colț de pagină, citibil și pe site-ul www.presamil.ro a avut ecou inclusiv la camarazii noștri din deșertul irakian. Dovada?

o parte din însemnările lui. Nu știu dacă au mai fost publicate, unele dintre ele nici nu sunt terminate, sau poate mai avea nevoie de o rimă... M-am gândit că poate vă vor fi folositoare pe viitor, când le veți publica în

Ecou în Irak

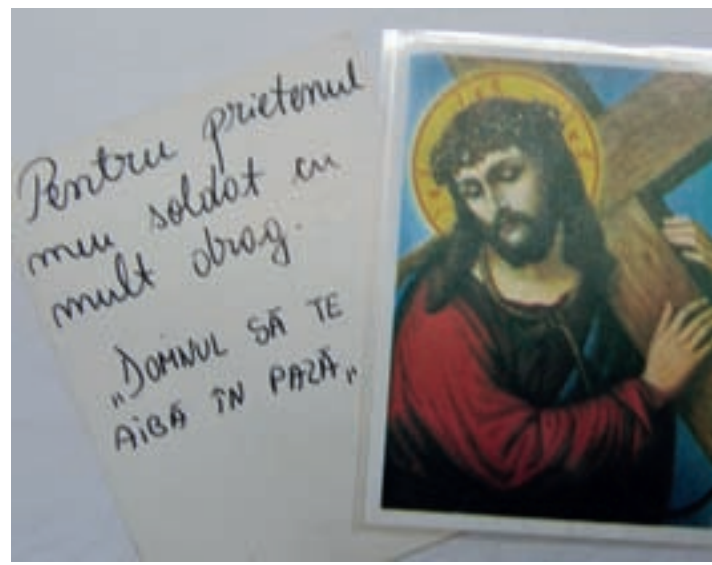
Colonel Ion PETRESCU

Următorul e-mail: Am onoarea să vă salut domnule colonel. Vă trimit, în atașament, câteva poezii semnate Ioan Grosaru. Am avut ocazia ca, în septembrie, să obțin

Observatorul militar. Cu respect, Cristian D. CANUCI cristian.canuci@gmail.com, CAPT. ROMANIAN ARMY, 32nd RO INF BN PIO, TALLIL AB, IRAQ.

Printr-o fericită coincidență, aceste rânduri-gânduri apar în zilele când revine în patrie și semnatarul mesajului reprodus mai sus. Un ofițer impecabil, pe care l-am cunoscut cu ani în urmă, tot în Irak, printre *Scorpionii Roșii*, o voce pe care ați auzit-o în ultimele șase luni la *Radio România Actualități*, transmițând pentru ORA ARMATEI, un bărbat pentru care dragostea nu este un simplu foc de artificii.

VEȘNICUL IERI

*Cu luna învelit ingenuncheam la soare
Să uit că m-ai privat de primăveri
Străjerul nopții vine să-mi măsoare
Durerea plânsă-a veșnicului ieri...*

*Cântam odinioară la pahare
și împărțeam cu alți câțiva, păreri
și constatam cu toții că ne doare
Doar amintirea veșnicului ieri...*

*Aș da orice să sting din lumânare
Să mă ascund în umbre de tăceri*

*Să te alung din amintiri, în zare
Să nu am ura veșnicului ieri...*

*Te-aș alunga o clipă din cărare
și singur voi dansa de împăcări
și profitând de scurta ta plecare
Să gust din cupa veșnicului ieri...*

*Reneg o clipă orice îndurare
La teama unei triste revederi
Va trece înc-un azi, și ziua moare
Însă rămâne veșnic câte-un ieri.*

O perlă într-un ocean de griji

Cecilia SFETCU

Octavio Campo:
MUJER ALCATRAZ

V-ați gândit vreodată, de ce oare gândul ne zboară adesea la copilărie? De ce nicio vacanță nu se aseamănă cu cele petrecute în curtea bunicii? De ce lumea, în ochii noștri de copil, părea cu mult mai frumoasă? De ce până și zilele mohorâte aveau farmecul lor? De

ce chiar și atunci când eram nevoiți să stăm în casă din cauza unei răceli rebele, clipele treceau mai repede, iar boala era mai ușor de suportat? Răspunsul este simplu. Simțeam mâna drăgăstoasă a mamei cum ne mângâie fruntea și căldura sufletească a celor din preajmă, grija, protecția, dragostea lor. E plăcut să știi că cineva se gândește la tine. Îți poartă de grijă. Îți dă încredere în propriile forțe. Îți dă puterea să mergi mai departe atunci când îți este mai greu.

Ajunși pe propriile picioare, ne-am simțit dintr-odată puternici. Mai puțin atenți la gesturile grijulii ale celor din jur, dar mult mai receptivi la tandrețea și iubirea ființelor cu care am decis apoi să ne petrecem tot restul vieții.

Oare dragostea a luat locul căldurii sufletești? Nu, nici pe departe! Cele două sentimente nu se pot confunda. Ele nu se substituie. Fără să vrei, atunci când există, simți pe deplin căldura sufletească a celui de lângă tine, grija cu care te învăluie, dar și sprijinul pe care ți-l acordă necondiționat.

Știu, o să spuneți că e vorba de dragoste, dar nu este așa. Dragostea se înfiripă, prinde contur și devine vulcanică atunci când prezența persoanei dragi pare a fi indispensabilă. Căldura sufletească este cu totul altceva. Este un dar de la Dumnezeu cu care ne naștem. Chiar dacă la unii a rămas cuibărită, în stare latentă, în cotloanele ființei lor, ea totuși există. La alții, căldura sufletească se manifestă pregnant în relațiile cu copiii, părinții. Cel mai bine este atunci când acest sentiment îl transmitem persoanelor cu care venim în contact.

Este firesc să vă arătați grija față de cei apropiați, din familie, disponibilitatea față de prieteni, dar, la fel de normal ar fi să vă manifestați atașamentul și față de cei din preajmă. Să nu ezitați să o faceți pentru că și cele mai rigide persoane, care vor și reușesc să pară dure, tot au nevoie de căldura ce răzbate prin toți porii celor cu suflet mare.

Nu întârziati să faceți gesturi poate minore, dar cu mare încărcătură sufletească. Un simplu zâmbet, venit din inimă, poate alunga norii și însenina zilele mohorâte ale celor aflați în nevoie. Un simplu telefon îi face pe cei de la capătul firului să înțeleagă că nu ne sunt indiferenți, că ne bucurăm de reușitele lor, că avem oricând pentru ei o mână întinsă, dacă viața îi obligă să treacă prin momente mai grele.

Nu lăsați zilele să alunece fulgerător pe lângă noi. Nu lăsați timpul să zboare pentru că nu ne iartă. S-ar

putea să ne pară rău și nici să nu observăm cum ne-am transformat în mașinărie ce caută soluții pentru problemele vieții, aleargă după un minimum de confort material, dar uită că o vorbă bună este ca o perlă într-un ocean de griji, că un gest firesc, încărcat cu un strop din căldura sufletului tău, poate reda speranța celor deznădăduiți sau aflați la capătul răbdării.

Nu treceți nepăsători pe lângă bătrâni. Cei care își poartă cu greu povara bolilor, care își numără cu grijă bănuții pentru a umple plasa cu prea puține merinde, dar cu mult prea multe medicamente. Ajutați-i măcar să nu mai simtă greutatea plasei, chiar dacă gestul s-ar putea să-i surprindă. Nu-i uitați pe bunicii, părinții care ajunși la o vârstă frumoasă își trăiesc viața doar prin împlinirile și bucuriile noastre. Să le facem zilele, câte or mai fi, fericite. Nu-i privați de căldura pe care cu siguranță o așteaptă de la noi, deși nu lasă ca acest lucru să fie vizibil.

Încercați să găsiți raza de soare din interior, care încălzește și mângâie întâi inimile noastre, apoi pe cele ale persoanelor din preajmă. Dacă la început va răzbate mai palid, cu siguranță căldura noastră sufletească se va simți din ce în ce mai puternic. Poate uneori, mai oboșiți fiind, avem impresia că am ajuns la capătul puterilor, nu dezarmați! Sufletul nostru este și trebuie să rămână un izvor nesecat de dragoste, care răspândește căldură.